

[Hanne Reintoft,]

man har agiteret voldsomt med både fra socialdemokratisk og fra borgerlig side, er jo blevet undersøgt af to offentlige kommissioner, hvis resultater viser noget ganske andet. Første gang var det et udvalg vedrørende lønregulering efter pristallet, som blev nedsat af finansminister Thorkil Kristensen i maj 1951; dette udvalg afgav sin redegørelse i februar 1952. Anden gang dyrtidsreguleringens indflydelse på inflationen blev undersøgt, var i et udvalg, der blev nedsat af daværende økonomiminister Grünbaum i juli 1965, og dette udvalg afgav betænkning om inflationens årsager i maj 1966.

Begge udvalg kommer til den konklusion, at den automatiske dyrtidsregulering ikke kan betragtes som en selvstændig inflationsårsag. Det er logisk, at dyrtidstillæg, der ikke ydes som en selvstændig lønforhøjelse, ikke kan være årsag til inflation, og når man bilder befolkningen det ind, er det kun, fordi man vil prøve at forhindre dem i at tage deres rettigheder, tage deres mulighed for at få kompensation for lønstigningerne. Dyrtidstillæg udbetales jo først, efter at der er konstateret en bestemt prisstigning; det er og bliver prisstigningerne, der bevirker lønstigninger, og endda giver dyrtidstillægene ikke fuld kompensation, men mindre end halv dækning.

Som nævnt mange gange før sker reguleringen kun halvårlig, og kun når pristallet er steget over tærskelværdien. Den automatiske dyrtidsregulering er lønmodtagernes eneste redskab til at sikre sig mod prisstigninger og skatteflåning mellem overenskomstperioderne, hvor man jo — også fra socialdemokratiets side — fastholder, at der skal være arbejdsfred, lige meget hvor snydt og bedraget lønmodtagerne end bliver.

Hvis man ophæver dyrtidsreguleringen eller forringer pristallet, vil man angribe overenskomsterne, og en sådan politik vil medføre uro på arbejdspladserne. Det kan diskuteres, hvem det allerede i disse dage er, der bryder forudsætningerne for de netop indgåede overenskomster: i det øjeblik man

sætter en prisstigningsbølge i gang og truer med højere skat, er grundlaget for vedtagelsen, den knebne vedtagelse, af overenskomsten allerede taget væk.

Når man i øvrigt snakker om eventuelt kommende strejker, ved jeg, de vil blive kaldt ulovlige, men ulovligheden er jo begået her, hvor overenskomstresultatet allerede er sat ud af kraft ved regeringens mellemkomst.

Det er selvfølgelig ikke folketingets opgave at sikre arbejderne og funktionærerne de løntillæg, som hovedorganisationerne ikke vil have med i nye overenskomster af hensyn til regeringens økonomiske politik, men det er derimod folketingets opgave at ændre loven om beregning af et reguleringspristal, når grundlaget for denne lov viser sig helt utilstrækkeligt til at sikre lønmodtagerne blot halv dækning for de stærke stigninger i leveomkostningerne.

Momsen, kildeskattens indførelse i 1970 og den øvrige skatteomlægning har medført nye store byrder på lønmodtagerne og pensionisterne, som det dog ikke med lovforslaget er tilsigtet at give kompensation for. Hvis regeringen vil holde sine løfter fra 1970 om, at skatternes andel af nationalproduktet ikke vil stige, så vil vedtagelsen af forslaget om et leveomkostningspristal ikke medføre hverken tillæg eller ekstraudgifter for arbejdsgiverne, så når man er så modvillig, er det vel, fordi man ikke har drømt om at holde dette løfte. På den anden side ved vi udmærket, at skattetrykket vil blive øget voldsomt i de kommende år, det er jo fremhævet i samtlige anmeldelser af perspektivplanen for 1970-85, og så vil jeg indrømme, at det vil give befolkningen en vis dækning, at skatterne medregnes i pristallet.

Den pristalsforfalskning, der i stort omfang har fundet sted i efterkrigsårene, har også bevirket en stigende mistro i befolkningen til hele dyrtidsreguleringens værdi, og det prøver man nu at bruge på gal måde. Man undervurderer det i stedet for at sige, at der kan laves en effektiv dyrtidsregulering.